

בַּחֲצוֹת לַיִל קָרָה וְסָעָר, עֵת אָנִי, שְׁבוּר־הַצֶּעַר,
בְּסַפְרֵי חֲכָמָה נִשְׁפַּחַת הַסַּתְּפִלְתִּי נִימְ-וָעָר,
בָּא קִשְׁקוּשׁ סְתוּם בְּדָלָת, קַל כְּדַפְּק יָד נַחֲשָׁלָת –
יָד חוֹשֶׁשֶׁת – יָד שׁוֹאֵלָת מַחְסָה לְדַל אוֹ גֵר.
“זֶה אוֹרַח” – פֶּה לְחִשְׁתִּי – “זֶה אוֹרַח, זָר אוֹ גֵר –
זֶה אוֹרַח, לֹא יוֹתֵר”.

זְכוּר־נִי: לִיל־עֲצָבָת – סוּפַת־חֶרֶף מִיַּבְבָּת –
אֵשׁ כִּירִים, נְעִיזָבָת, גּוֹסְסָה בְּאוֹר חֲנוּר;
לַיִל אֵין־סוּף, אֵין קֶץ לְחֶבֶל – לֹא הוֹעִילוּ סַפְרֵי־הַבָּבֶל
הַשְׁכִּיחֵנִי אֶת הָאֶבֶל – אֶת הַצֶּעַר הַבוֹעֵר –
אֶת לַנּוֹרָה שְׁנַמּוּגָה כְּהַמַּג חֲלוּם עוֹבֵר –
בַּחֲלוּם, וְלֹא יוֹתֵר.

וּלְיוֹנוֹת הַיּוֹמִים בְּרַחֲשׁ צָקוּ לְחַשׁ, הַגּוֹנֵחַשׁ –
אַרְגָּמָן יָרִיעַ מְשִׁי נָף אֵימָתָה בְּהַסְתֵּר.
לְהַרְגִיעַ לֵב קוֹדֵם, אֶל עֲצָמֵי בְּקוֹל בּוֹטֵם
שׁוֹב אָמַרְתִּי: “זֶה אוֹרַח, הַלֵּךְ־לַיְלָה מְאַחֵר –
גֵּר אֶחָד תּוֹעֵה בְּדַרְךְ, זָר בְּנִשְׁוֹף מְאַחֵר –
זֶהוּ, זֶה וְלֹא יוֹתֵר”.

נָח לְרוּחַ הַיָּגַע, שָׁב לְבִי לְהַרְגֵעַ,
וְקָרְאתִי: “הוֹ יִסְלַח־נָא – לֹא יִכְלַתִּי לְבָרֵר
מֵה זֶה, יָד קִלְהָ דוֹפְקָת אוֹ רִצְפַת חֲדָרֵי שׁוֹרְקָת,
כִּי נִרְדַּמְתִּי לִי בְּשִׁקְט תְּרַדְמָה בֵּין נִים וָעָר” –
וּפְתַחְתִּי אֶת הַדָּלָת בְּעוֹדְנֵי מְדַבֵּר:
אַפְלָה – וְלֹא יוֹתֵר.

וּבַתְּהֵם רַבָּה סְקַרְתִּי, וְהַחֲרַשְׁתִּי, וְהַרְהַרְתִּי –
הַרְהוּרִים שְׁפָה בְּן־חֶלֶד מְעוֹלָם עוֹד לֹא הִרְהָה.
אַפְלָה – וְלֹא נְאוּרָה; דְּמִיָּה – וְלֹא גְעוּרָה;
וּפְתַאם הַשֵּׁם “לַנּוֹרָה” אֶת שְׁלוֹת הַלַּיִל נִקֵּר.

את השם אָנִי לְחַשְׁתִּי: הַד בְּאֶפֶל הַתְּנַעַר –
הַד בְּאֶפֶל, לֹא יוֹתֵר.

וְחִזְרָתִי דָם לְשִׁבְתָּ, וּלְבָבִי אֶפְלֶל־לְהִבֵּת –
וּפְתָאֵם שְׁנָה הַדְּפָק, אַךְ כָּעֵת מִצַּד אַחֵר.
אִז אָמַרְתִּי: "זֶה הָרוּחַ מְנַדְנֵד תְּרִיס פְּתוּחַ –
עַל הַקִּיר מְקִישׁ הַלּוּחַ: סוּד הַכְּשֵׁף מִתְּבַרֵר.
חִלּוּנֵי אֶפְתַּח אֲבִיטָה, וְהַכְּשֵׁף יִתְבַּרֵר –
זֶה הָרוּחַ, לֹא יוֹתֵר."

הָרִימְתִי אֶת מִסְגַּרְת הַחִלּוּן – וּגְדַל־תְּפֹאֲרָת
בָּא עוֹרֵב יְשִׁישׁ כְּנֻצַּח – בָּא גְבוּהַ וְקוֹדֵר,
בָּא יְהִיר כְּלוֹרֵד בְּרִיטְנֵי, בְּקִדְהָ לֹא בְּרַכְנֵי,
וְהִמְרִיא לוֹ, זְכוּרְגֵי, לַמְּבִנֵית פַּחַת־הַגֵּר –
לַמְּבִנֵית שֶׁל רֹאשׁ אֲתוֹנָה עַל קִירֵי בְּאוֹר הַגֵּר –
שְׁמָה נַח – וְלֹא יוֹתֵר.

בְּעֵינַיִם בּוֹ דְּבַקְתִּי וּמִתּוֹךְ עֲצָבִי שְׁחַקְתִּי –
עַל גְּאוֹת פְּנֵי שְׁחַקְתִּי וְהִתְלַתִּי בּוֹ לֵאמֹר:
"כִּרְבֵּלְתוֹ מְקַצֵּת נְקֻרַחַת, אַךְ לְבוֹ הוּא לֵב אֶל־פֶּחַד,
אֲלוֹפֵי מַעֲמֵק שַׁחַת בּוֹ הַלִּיל שְׁלִיט יִשְׂרָאֵל!
מַה נִּשְׁמַךְ בֵּין שְׁרִי־תִפְתָּ, שָׁם, בְּאֶפֶל גֵּיא עֶכּוֹר?"
וַיִּקְרָא: "אֵל עַד־אֵין־דּוֹר".

כֹּה אָמַר – בְּרוּר שְׁמַעְתִּי, וְתִמּוּהַ לּוֹ תִמְהַתִּי,
אִם־כִּי טַעַם לֹא הִבְנַתִּי – לֹא יִכְלַתִּי עוֹד לִפְתֹּר:
מִי שָׁמַע כִּי בּוֹא תְּבִאֲנָה כְּנַפ־טֶרֶף תּוֹךְ־מְעוֹנָה?
מִי עַל סֶמֶל רֹאשׁ אֲתוֹנָה, כֹּה כְּלִיל, חֲזָה צְפוּר –
עוֹף מוֹנֵר, קוֹדֵר כַּחֲשׂוֹךְ, עַז־מְרָאָה, קַדְמוֹן, שְׁחוֹר
וַיִּקְרָא "אֵל עַד־אֵין־דּוֹר"?

אֵךְ לֹא זַע, לֹא רֹאשׁ הַנִּיעַ, וְאַחֲרַת לֹא הִבִּיעַ –
כִּי אוֹלֵי בְּזֹאת לְבָהּוּ נִשְׁתַּפֵּךְ עַד הַמְּקוֹר.
נַח כְּפוּיָא עַל הָאֲנִדְרָטָא – וְלְחַשְׁתִּי: "לְמָה בָּאתָ?
כִּי מִחֵר מִבֵּית־צָרְתָה עוֹף תְּעוֹף אֵל אוֹר וּדְרוֹר –

פתקוות, כְּאֵחַ נְרַע, נוֹס תְּנוּס אֶל אוֹר וּדְרוֹר".
הוא קרא "אל עד-אין-דור".

נזדעזתי – כי הפעם בא אמרהו אַמְר־טעם –
וְאָמַרְתִּי: "בְּעֵלְיָהּ לְמִדָּה בְּיוֹם מְצוֹר –
אֵיזָה דָךְ נוֹאֵשׁ מִסֶּבֶר, מְעַנָּה יְגוֹן וְשִׁבְר,
שְׂצָמָא שְׁלוֹת הַקֶּבֶר וּפְרֵשׁ מִגִּיל נְאוֹר –
שְׁחַדֵּל שִׁירֵי תוֹחֶלֶת, עַד הָיוּ לוֹ לְמִזְמוֹר
הַמְּלִים "אל עד-אין-דור".

בְּעֵינַיִם בּוֹ דְּבַקְתִּי וּמִתּוֹךְ עֲצָבֵי שְׁחַקְתִּי,
וְכִסָּא סָגֵל כּוֹנֵנִתִּי מוּל הַיָּר וְהַצְּפוֹר,
וְנִשְׁעַנְתִּי, בְּלֹאֵה־רוּחַ, לְקִטִּיפַת כְּרִיו לְנוּחַ,
וְהוֹסַפְתִּי דָם לְשׁוּחַ עִם נַפְשִׁי, צָמָא לַפֶּתַר –
מֵה נִבָּא לִי הָאוֹרֵחַ הַמוֹנֵר וְהַשְּׁחוֹר
בְּקִרְיַאת "אל עד-אין-דור"?

דָּם חֲקַרְתִּי וְהִרְהַרְתִּי, דָּם בְּזִיו עֵינָיו סְקַרְתִּי;
מְבִטּוֹ לְעַמְקֵי־נַפְשׁ חֲדַרְגִּי עַד לְבַעוֹר.
חֲזִיוֹנוֹת לְלֹא הַבִּיעַ... דְּמִיוֹנוֹת לְלֹא הִגִּיעַ...
עַל כִּסְאֵי לְאֵט הִרְתִּיעַ נֵר הַשְּׁמֶן גְּלִי־אוֹר –
הוּא, אוֹתָהּ עַל כֵּר הַמְּשִׁי הַסָּגֵל בְּגִלְי־אוֹר
אַרְאֶה – אֵל עַד־אִין־דוֹר...

הֵס! מַה זֶה? הַקְטָרֶת רִיחַ? הַד כַּנְפֵי אֶרְאֵל פּוֹרֵחַ?
רַחֲשׁוֹן אֲזַנֵּי מְרַגְּשָׁת, אִם עֵינֵי סְגִי־נְהוֹר!
" לֹא נִדְנִי אֵל עֲדָנָה – זֶה צִירוֹ מְבִיא לִי הַנָּה
כּוֹס מְרַגֵּעַ – תֵּן-נָא, תֵּן-נָא, כִּי אֶרְנֶה וּבֵל אֲזַכֵּר –
תֵּן לְמַחֹת זְכוֹרֹן לְנוֹרָה – תֵּן לְשִׁפּוֹחַ וְלִשְׁפָר!"
סַח הָעוֹף "אל עד-אין-דור".

"עוֹף-כְּנָף אוֹ שׁוֹר־שֶׁל־מְטָה, כְּנַבִּיא עוֹנָה לִי אֶתָּה!
וְיִהְיֶימִי שְׁהִטִּילְךָ, אִם סוֹפָה אוֹ צָר שְׁחוֹר, –
כִּי־עַל־כֵּן נִדְחַת הַנָּה – לְנוֹתִי שְׁסַר מְמַנָּה

גיל ואשר, וכסננה ליל-צלמנות, – בי, אמר:
היפרח צרי הישע? האמצא את הר-המר?
ויקרא: “אל עד-אין-דור”.

“עוף-כנף או שר-של-מטה, מעני נביא נתת!
נא תני, והודע-נא ללבי רוי ממרור,
אם מקבר אעברה אל גו-עדן, המסתורה
בו תופיע לי לנוחה, בת-אלמנות, עלמת-אור –
אם אראנה ברקיע מזהירה בנגר-אור?”
ויקרא: “אל עד-אין-דור”.

“צא נלך, שטן!” רעמתי בחרון אפי, וקמתי, –
“שוב לסער, שוב לתפת – שם יאה לך מדור!
אל תשאיר נוצה נשמתה – אות לשקר זו נבאת.
אל ביתי פרצת פתע והבאת בו מגור –
אל תפריע, צא, עזבני ערירי בדמי ודרור!”
ויקרא: “אל עד-אין-דור”.

ונשאר, נשאר נטוע – לא ינוע, לא יזוע,
לא יסור מראש אתונה ולנצח לא ימור;
ומבט עיניו מביע חלומות שטן מריע,
והגר אותו מגיה ומרתיע צל שחור;
ונפשי לאור וחפש מהפכתם השחור
לא תקום – אל עד-אין-דור!